

Do večera je bilo še pol ure. Večerna zarja se je komaj zažigala.

Močan veter mi je pihal naproti čez rumeno posušeno strn. Vzdignil je drobno listje in je podil ob robu gozda.

Na rudečkasti travi, na bilkah, na slami, povsod so se svetile in zibale neštete nitke jesenske pajčevine.

Postal sem Bil sem otožen. Dozdevalo se je, kakor da bi se prikradel skozi veselo, sveže smehljanje ovenele prirode, strah bližajoče se zime.

Visoko nad mano, rezajoč zrak je ostro frlel previdni vran, obrnil glavo, pogledal me postrani, naposled se vzdignil s pretrganim krokanjem in izginil za gozdom. Tropa golobov se je bliskoma vzdignila raz grič in se s šumom spustila na bližnje polje — znamenje jeseni!

Nekdo se je vozil mimo za golim holmom, močno ropotaje s praznim vozom.

Povrnil sem se domov. Akuline pa ne morem zabiti.

Njene plavice, že zdavnej ovenele, hranim še dandanes.

Dve sliki.

Kdo je umeteljnik, ki njega roka
Ustvarila je sliko divno?
Ah, te oči — ta ustna rdeča,
Obličje cvetno to — naivno!

Kako ovija mehke ude
Ta rožasta, blesteča svila,
Kot da bi s svilnatim se krilom
Odela vitka gorska vila. —

Peha se ljudstvo, vre k izložbi,
Slavi, časti umetelnika,
Vprašuje, koliko velja pač
Ta umotvor — ta divna slika!

Tam blizu vrat palače krasne
Ta slika druga — slika živa! ...
Oko mračno — obraz naguban.
Koščeni udje — glava siva...

Razdrapana obleka krije
Telo, ki mraza kar trepeče,
A peščem se dve roki suhi
Naproti stezata proseče.

Nihče ne vpraša — kdo narisal
To sliko je, kraj mestne hiše —
Vse mimo vre — brezbrizno dalje,
Zaman, zaman sirota vzdise ...

Kristina.

